

ALEXIS HALL

AUTORKA BESTSELLERU *KANDIDÁT NA PŘÍTELE*

10 VĚCÍ,

KTERÉ

SE NIKDY

NESTALY

LGBTQ+
ROMANCE

**10 VĚCÍ,
KTERÉ
SE NIKDY
NESTALY**

10 THINGS THAT NEVER HAPPENED

Copyright © 2023 by Alexis Hall

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nicolle Knapová, 2025

Cover © Elizabeth Turner Stokes, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5647-6 (pdf)

ALEXIS HALL

**10 VĚCÍ,
KTERÉ
SE NIKDY
NESTALY**

přeložila
Nicolle Knapová

Autorova poznámka

Jsem si vědom toho, že mnoho mých čtenářů je ze zahraničí, a proto nemusí být příliš obeznámeni s konkrétními britskými dialekty. Vypravěč této knihy je z Liverpoolu a v mé hlavě má zřetelný liverpoolský přízvuk. Pokud chcete vědět, jak to zní, poslechněte si Waynea Rooneyho, Cilla Black, Mel C nebo The Vivienne.

PRVNÍ ČÁST:

*Jak jsem přišel
o paměť a o práci*

První kapitola

Asi to o moderní Británii, nebo spíš o moderním Liverpoolu, vypovídá něco dobrého, neboť když jsem vyrůstal, lidé si mě dobírali spíš proto, že jsem pojmenovaný po hobitovi, než kvůli tomu, že jsem gay. A i když jsem rád, že mí spolužáci nebyli žádní homofobové, celá ta věc s hobity mě dost štvala. Zvláště proto, že hobit, po kterém mě pojmenovali, ani nepatřil k těm divným. Kdyby se mi říkalo Smělmír nebo Cvalimír Bulva, bylo by to jedno, jenže já jsem se jmenoval Sam. A vlastně se tak jmenuju pořád. Moje celé jméno nicméně zní Samvěd Eoin Becker.

Pokaždé, když jsem přišel první den do nové třídy, učitelka přečetla jména ze seznamu, a když zaznělo „Samvěd“ a já musel říct „Tady“, bylo hotovo. V době, kdy začali dávat první díly Pána prstenů, jsem nastoupil na základní školu, což mi taky moc nepomohlo. Další byly pak uvedeny v době, kdy jsem se začal připravovat na závěrečné zkoušky GCSE. Takže o mých druhých snídaních a chlupatých nohách všichni vtipkovali od mých pěti let. Skončili s tím, až když mi bylo osmnáct.

Ale přece jen se tomu musíte zasmát, ne? To mi řekl táta. A je to asi ta nejužitečnější věc, kterou jsem se kdy naučil.

Například:

„Nazdar, Bane,“ zahaleká jeden z mých zaměstnanců. Ví, jak se doopravdy jmenuju, ale tohle je Amdžad. Amdžad je ještě větší nerd než moje mamka, takže když se dozvěděl, že jsem pojmenovaný po hobitovi, pomyslel si, že by mohla být velká prča, kdyby používal Samovo původní jméno v západštině z dodatků, který znal zřejmě nazpaměť. Neřešil jsem to, protože to bylo alespoň originální. „Potřebují tě v oddělení lůžkovin.“

Svůj tým miluju. To samozřejmě nemyslím doslova. Spíš jde o to, že jeho členy toleruju do té míry, až nad tím zůstává rozum stát. Věta *potřebují tě v oddělení lůžkovin* ve mně nicméně vzbuzuje pocit, který má do důvěry hodně daleko. Spíš bych ho nazval obavou. „Proč?“ zeptám se.

Amdžad odpoví: „Brian.“ A nic jiného už slyšet nepotřebuju.

V duchu si lehce zanádvám a zamírím do oddělení lůžkovin, které má potíže. Zabírá polovinu obchodu, což znamená, že prostor, kde mám Briana hledat, je dost velký. Brian má nicméně tendenci vytvářet kolem sebe malou zónu chaosu, takže se nebojím, že bych ho nenašel.

A taky že ho najdu. Stojí vedle matrace značky Country Living Hamsterley. Tahle matrace je díky svým dvojitým pružinám, ručně pročesaným vláknům z ovčí vlny, mohéru a sto procentnímu přírodnímu belgickému damašku jednou z nejluxusnějších a nejdražších matrací v obchodě a jde přesně o ten druh matrace, od které by se měl Brian držet co nejdál.

Vypadá nervózně a taky drží v ruce dost zlověstný hrnek.

„Prosím,“ řeknu, jakmile jsem u něj dost blízko, aby mě slyšel, aniž bych musel křičet. „Prosím, pro lásku *Boží*, řekni mi, že jsi právě nevyžil čaj na matraci od Country Living Hamsterley s dvojitými pružinami a ručně pročesanými přírodními vlákny.“

„Ne,“ řekne. „Nevylil.“

Jako naprostý trouba se uklidním.

„Vylil jsem na ni kafe,“ vysvětlí.

To není to, co jsem chtěl slyšet. Opravdu ne. „Nevěděl jsem, že piješ kafe.“

„Nepiju.“ Snaží se vypadat co nejvíc provinile. „Ale myslel jsem si, že by si třeba dala Claire, a tak jsem jí ho nesl, kdyby náhodou. Takže tak.“

Je tu tolik drobností, které je třeba řešit. A tak málo času. „A cestu přímo kolem nejdražší matrace v obchodě sis vybral, protože...?“

„No, říkal jsem si, že bych se měl vyhnout té luxusní vrchní matraci 9450 od Flaxby Nature kvůli tomu, co se stalo minulý týden.“

Skutečnost, že si neuvědomuju, co se minulý týden stalo s matrací 9450 od Flaxby Nature, o mně jakožto manažerovi nevyovídá nic dobrého.

„Mám se vůbec ptát?“

„No, měl jsem sendvič s marmeládou...“

„Ty jsi umazal matraci 9450 od Flaxby Nature marmeládou?“

Brian nesměle přikývne. „Všechno je ale v pohodě. Tiffany mi ji pomohla otočit, takže to není vidět.“

Opět udělám tu chybu, že se mi uleví. Pak spolu začnou komunikovat ty části mozku, od kterých se profesně vyžaduje, aby věděly, jak postele fungují. „Moment, Briane. Ty nemůžeš tuhle matraci otočit, protože má navrchu ještě jednu krycí. Navrchu. Pak by byla vespod.“

„Ahá.“ Brian sebou cukne tak, jak nechcete, aby sebou někdo, kdo má na starosti matraci za dva tácy, cukl.

Rozhodnu se, že problém s vrchní matrací může počkat. „No, tuhle asi můžeme otočit. Pojd.“

Obracet matraci je fyzicky těžká práce, ale aspoň není komplikovaná. Jakmile mu připomenu, aby ten zatracený hrnek odložil, Brian to najednou zvládne způsobem, který se blíží kompetentnosti. Celý ten krám nadzvedneme na jednu

stranu, natočíme ho na střed a hezky ho položíme na rám, který se používá k vystavení.

Pak ustoupím a zkontroluju, zda je vše v pořádku. Všimnu si další velké hnědé skvrny, která se rozprostírá přímo uprostřed.

„Ahá,“ řekne Brian, „tak tahle je od čaje.“

Vracím se z oddělení lůžkovin a snažím se přijít na to, jak vyměnit ne jeden, ale dva výstavní modely luxusních matrací. V tom okamžiku vystrčí hlavu ze dveří kanceláře moje asistentka Claire a přes celý obchod zahaleká: „Máš na telefonu Jeho královského kreténa.“ A pak dodá: „A neboj se, mám ho ztlumenýho.“

„To ale znamená, že ho neslyšíš ty, ne že on neslyší tebe,“ zavolám na ni.

„A kruci.“

Jednoho dne budu muset něco udělat s Claiřiným zvykem říkat našemu šefovi Jeho královský kretén. A taky s jejím zvykem vykřikovat nadávky přes celý showroom. A když už jsme u toho, udělat něco i s Brianem. Však víte. Tak nějak obecně.

I když hádám, že teď budou Jeho královského kreténa zájmat spíš ty prosté nadávky.

A hádám správně.

„Takže...“ Po telefonní lince mi do uší vklouzne až příliš vybroušený přízvuk Jonathana Foresta. „Kvůli tomuhle jsem ti nevolal, ale proč mě krucinál tvoje asistentka nazývá před celým obchodem Jeho královským kreténem?“

Z tohohle se jen tak nevyvleču, ale zkusím to. Kvůli Claire. „Myslí to láskyplně.“

„Jak to může myslet láskyplně?“

„Tohle se říká na severu. Však víte. Jako když svému kamarádovi říkáte ‚ty parchantě‘.“

„Já žil na severu šestnáct let,“ řekne Jonathan Forest. Rád to vytahuje, protože pak zní, jako kdyby pocházel z pracující

třídí, i když je to bohatý zmetek, kterému záleží jen na jiných bohatých zmetcích. „A nikdy jsem neměl kamaráda, kterému bych říkal *ty parchante*.“

Myslím si, že on nikdy žádného kamaráda neměl. „No, já jen říkám, že takhle tam lidi mluví.“

„I tak, *parchant*,“ to slovo pronese jako normální člověk, i když všechno ostatní, co mu vylétne z úst, zní jako od nějakého podřadného člena královské rodiny, „má úplně jiný význam než slovo *kretén*.“

„Princip je stejný,“ snažím se argumentovat. Ani mně to ale nezní příliš přesvědčivě.

„Dobrá.“ Jsem si docela jistý, že Jonathan Forest není robot, ale skoro slyším, jak mu cvaká mozek, když přechází k další myšlence. „Sice to není to, o čem jsem chtěl mluvit, ale je to s tím do značné míry spojené.“

A do háje. Ví, že mu taky říkám kretén. Všichni mu říkáme kretén, protože kretén je. Já to vidím tak, že pokud nechcete, aby vám lidi říkali kreténe, tak jím prostě nebudte. „Vážně?“ zeptám se a snažím se neznít tak, jako kdyby mě zrovna nachytal, jak onanuju.

„Splashes & Snuggles má tři pobočky a příští rok se bude otevírat čtvrtá. Pobočka v Croydonu si vede tak, jak jsem očekával, stejně jako pobočka v Leedsu. Pobočce v Sheffieldu se tak rozhodně nedaří.“

Asi není vhodná doba na to, abych mu řekl, že jeden z mých zaměstnanců právě zničil matraci za čtyři tisíce, když kolem běžel s čajem. „A v čem přesně neplníme vaše očekávání?“

„Máte vyšší výdaje než příjmy. A upřímně řečeno, trochu mě znepokojuje, že to ještě nevíte.“

Proč musí být tenhle kretén takový kretén? Ano, technicky vzato jsme *trochu* překročili rozpočet kvůli všemu tomu zboží, které Brian zničil. A ano, technicky vzato jsme také nedosáhli takových obrátů, ale to jen proto, že Jonathanova

čísla jsou totální nesmysl. „Vím, jaká máme čísla. Jsme ale nový obchod a tohle je konkurenční oblast. Cíli se blížíme.“

„Nenajal jsem si tě proto, aby ses k němu *přiblížil*.“ Nějak se mu podaří ušklíbnout jen za pomoci hlasu. „Najal jsem tě, abys splnil cíle, které ti dám. Pokud to nedokážeš, najdu někoho, kdo to dokáže.“

Část mě opravdu chce říct „fajn, tak to udělejte“. Tahle práce mi nestojí za to, abych snášel takovéhle blbosti. Až na to, že se nebavíme jen o mé práci. Jestli mě vyhodí, tak mě Jonathan Forest nahradí někým, kdo bude splňovat jeho drahoceenné „cíle.“ Co se pak stane s Claire, Amdžadem, Brianem a ostatními?

Takže neodmlouvám. Místo toho se snažím balancovat na hraně mezi slibem výsledků, kterých nedosáhnu, a záminkou, aby mě mohl nahradit někým, kdo to dokáže. „Jsem si jistý, že něco vymyslíme.“

„Já už jsem něco vymyslel.“ Na maličkou chvilku se zastaví a pak jeho hlas malinko zjemní. „Nechci tě propustit, Same. Myslím, že máš na to, abys byl opravdu dobrým manažerem.“

Ty povýšenecký debile. Pokud jde o mě, já už jsem dobrý manažer. Nebo alespoň tak dobrý manažer, jaký se dá očekávat v druhořadém showroomu postelí a koupelen v konkurenční oblasti a má k dispozici tým plný Brianů.

Claire zvedne kus papíru, na kterém je napsáno: *Zase se chová jako kretén?*

Pouhým pohybem rtů řeknu: *Jistěže ano*. Zvedne další kus papíru, na kterém je napsáno: *Promiň, neumím odezírat ze rtů*.

Normálně by mi to nevadilo, ale většinou se nesnažím přijít na to, jestli mi hrozí, že přijdu o práci. Mávám na ni, aby přestala. Jenže ona nepřestane a rozhodně s tím taky přestat nehodlá. Někdy ale rád předstírám, že tomu tady velím.

„Takže proto chci,“ řekne Jonathan, když se na něj zase můžu soustředit, „abys zítra přijel do Croydonu, abys viděl, jak to tu dělám já.“

Zítřka je pátek. Můj nejméně oblíbený den na cestu do Londýna. Můj oblíbený den na cestu do Londýna neexistuje. „V předvánočním čase máme dost práce.“

„Jsem si jistý, že Claire to zvládne. Zdá se, že má spoustu času. Určitě má dost času na to, aby pro mě vymýšlela ‚laskyplné‘ přezdívký.“

Vypadá to, že *povýšenecký debil* je stále aktuální. „Claire je cenným členem našeho týmu a...“

Teď se Claire ohání propracovaným a s láskou vyvedeným obrázkem jeho obřího přirození. „... a... a...“

Přidává chlupy.

„... významně přispívá k morálce.“

„V tom případě,“ odsekne Jonathan, „si jsem jistý, že to tam jeden den bez tebe zvládne. Tohle není žádost, Samvěde.“

Jen tak tak se mi podaří nevydat ani hlásku, ale trapností sebou cuknu. Víím, že je to moje jméno, ale nikdo kromě mámy ho nikdy nepoužil, a já na ni teď nechci myslet. „Prosím, neříkejte mi tak.“

„Jde o to, Same, že jsem tvůj šéf, a ty zítřka přijedeš do Croydonu. Firma ti cestu proplatí.“

Zavěsí dřív, než stihnu říct cokoli dalšího. Což je v tuhle chvíli asi nejlepší.

„Jsi v pohodě?“ Claire odložila obrázek penisu, což by se dalo nazvat malou milostí. Zabořím se do židle a přisednu si ruce, aby se mi netřáslý. „Jo. On je takovej... takovej...“

„Kretén?“

„Takovej kretén.“

„Chceš si o tom...“ a teď se na mě dívá takovým tím rozpačitým pohledem, kterým by se na vás nikdy neměl dívat někdo, komu podepisujete výplatní pásky, „promluvit?“

„On mě prostě vždycky rozhodí a nikdy nejsem schopný říct, jestli je tak zlý nebo to o sobě neví nebo jestli mu to je jedno. A nevím, co z toho je horší.“

Na chvíli se nad tím zamyslí. „Je zlý.“

„Zítří musím do Croydonu.“

„No, tak to se mi ulevilo. Myslela jsem si, že tě vyhodí.“

„To se ještě může stát,“ podotknu.

„To není moc pravděpodobný. Na to, abys přitáhl někoho ze Sheffieldu až do Croydonu jen proto, abys ho vyhodil, bys musel být naprostý... jeжда.“

„Jo, nevypadá to se mnou dobře, co?“

Další pauza. Claire si prohrábne rukou platinově blond vlasy a podívá se na mě, jako bych měl na obličejí hnědou omáčku a ona nevěděla, jak mi to říct. „Snažím se vymyslet něco uklidňujícího, ale jsi totálně v prdeli.“

„Já vím, ale...“ Snažím se vzpamatovat, předstírat, že mě to nijak nezasáhlo. „Co můžeš dělat? Nemůžeš člověku zabránit v tom, aby byl kretén. Zvládneš to tu zítra sama?“

„Zlato, je to obchoďák s postelemi a koupelnami, ne ja-derná ponorka.“

„Jo, ale Brian se začíná pěkně rozjíždět.“

„Pak jsme v prdeli.“ Teď když už není Jonathan na telefonu, Claire se tváří vážněji. Možná proto, že slyšela dost z toho, co jsem říkal do telefonu, aby věděla, že máme vážný problém. „Víš,“ řekne, „jestli se ti Jonathan naváží do čísel, možná by ses měl vážně zamyslet nad tím, jestli Briana nepropustit.“

Nemůžu uvěřit, že to říká. Teda můžu, protože to říká a protože už to říkala dřív, ale stejně. „Brian je jedním z nás.“

„Je to ten nejhorší prodejce, s jakým jsem kdy pracovala, a to jsem pracovala s Chel.“

To jsou tvrdá slova. „Chel uhodila dítě.“

„Pěkně otravný dítě. A nestála nás peníze.“

„Teoreticky vzato...“ po slově *teoreticky* nikdy nenásleduje nic dobrého, „... všichni nás stojí peníze.“

Není nadšená. „Amdžad mi řekl, co se stalo s matrací od Country Living Hamsterley. A nebylo to poprvé.“

„Ale no tak, polil pár matrací.“

„Od června jich bylo pět. A když se snažil zákazníkovi ukázat, jak moc odolný je záchod od Vitra Sento, urval prkýnko.“

Bráněním Briana jsem zahnal sám sebe do rohu a teď se z něj nemůžu dostat. „Záchodová prkýnka se dají snadno vyměnit. Kromě toho Brian tuhle práci *potřebuje*. Má jen babičku a on jediný dokáže platit účty.“

„Já vím.“ Claire mi věnuje soucitný pohled, což nedělá moc často. Možná proto, že si myslí, že si soucit moc často nezasloužím. „Ale jestli se Jonathan touží pomstít a ty můžeš zachránit buď Briana, nebo mě, upřímně, Same, byla bych radši, kdybys zachránil mě.“

Chci jí říct, že k tomu nedojde. Ale nemůžu. Můžu jen doufat, že Jonathan Forest bude rozumný. Což, když o tom tak přemýšlím, znamená, že jsme *definitivně* v háji.

Druhá

kapitola

Asi na deset minut se mi podařilo zapomenout na to, jak moc jsme v háji, dokud jsem nevyšel ven, abych se ujistil, že je všechno tam, kde má být. Uvědomil jsem si, že vánoční zboží už mělo být dávno vystavené, ale zatím se tak nestalo. Takže jsem šel za Tiff, kterou obvykle pověřuju takovými úkoly, protože se vyzná v designu, i když její spolehlivost pokulhává. Řekla mi, že výzdoba měla dorazit ve středu, ale nedorazila. Napadlo ji mi to říct až teď, protože věřila, že se to nějak samo vyřeší.

„Chci říct,“ začne, když si pramen modrých vlasů ledabyle odhrne z tváře, „záleží na tom vůbec? Vánoce jsou stejně pohanský svátek a...“

„Ve skutečnosti nejsou,“ ozve se Amdžad, který dokáže zaslechnout faktickou nepřesnost i přes několik dveří. „Je to omyl.“

„No to teda není,“ opáčí Tiff, která je dost mladá na to, aby se chtěla hádat.

Amdžad usoudil, že půl třetí odpoledne prvního prosince, uprostřed dekorační krize, je ideální čas na vysvětlování srovnávací folkloristiky. Začal počítat na prstech: „Vánoční stromek je německá protestantská tradice, Santa je odtamtud taky. Raní luteráni ho zavedli jako náhradu za Ježíška, který jim připadal moc katolický. Vánoční polena pocházejí z osmnáctého nebo devatenáctého století a koledy jsou...“

„Amdžade, je tohle důležité?“ zeptám se, ale snažím se nezvýšit hlas. Nemám ve zvyku bezdůvodně křičet.

„Chci jen, aby Tiff přestala šířit dezinformace.“

Tiff vypadá, že jí je jedno, jestli šíří dezinformace, nebo ne. „Dobře, takže Vánoce jsou *skutečný křesťanský* svátek, ale dneska jde hlavně o konzumerismus a...“

Vrhnu na ni pohled. „Jasně, že jde o konzumerismus, Tiff. A jestli sis nevšimla, pracuješ v obchodě. Konzumerismus k tomu prostě patří.“

„Ale to neznamená, že ho musíme podporovat,“ trvá na svém Tiff.

„No, vlastně znamená.“ Mám rád, když můj tým přemýšlí samostatně, ale někdy bych ocenil, kdyby to nedělali tak často. „Nedáváme tam světla proto, aby lidem připomněla zázraky spásy, ale aby utratili pár liber navíc za přehoz se soby.“

Tiff se na mě zklamaně podívá. „Tohle je přesně to, co je špatně na pozdním kapitalismu.“

„Víš,“ odpovím, „na kadeřnici v zácviku jsi dost marxistická.“

„Jsem vlasová a kosmetická poradkyně,“ opraví mě. „A není snad marxismus filozofií pro obyčejné pracující?“

To mě zarazilo. „To asi jo, ale je zvláštní, že ten chlap měl notoricky hrozné vlasy.“

„Myslíš Einsteina?“ zeptá se Amdžad.

„Ne. Spousta slavných postav měla hrozné vlasy.“

Tiff už má mobil venku.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se. „Googluješ *Měl Karel Marx hrozné vlasy?*“

Vzhlédne. „Jen hledám fotku.“ Ukáže mi displej. „Přijdou mi docela v pohodě.“

Obrázek, který našla, byl socha na hřbitově Highgate. „To je socha. Nemůžeš použít sochu jako důkaz. A navíc, nikdo na hrob nepostaví sochu chlapíka s příšernými vlasy.“ Vytáhl

jsem telefon a našel fotku Marxe. „Podívej, tady má hrozně vlasy.“

„Vypadá to,“ zapojí se Amdžad, který taky něco hledal na googlu, ale podle mě zadal něco na způsob *Lidi s vlasy à la Marx se mylí*, „že se krátce po pořízení téhle fotky nechal os-
tříhat. Takže to asi není ten nejlepší příklad.“

„A,“ dodá Tiff, vždycky se proti mně spiknou, „nejsou to hrozný vlasy.“

„Podle mě vypadají dost hrozně.“

Tiff se znovu zatváří strašně zklamaně. „Někdy hrozně není hrozně.“

„To zní jako pěkná blbost.“

Tiff si dlouze povzddechne, což je na její věk drzé. „Je to jako u těch chlapů, co tráví hodiny rozcucháváním vlasů, aby to vypadalo dobře, ale zároveň to působilo, jako by jim nezáleželo na tom, jak to vypadá. Když se pohybuješ v oboru, poznáš to na kilometry.“

„Myslíš, že se snažil, aby takhle vypadal?“ zeptám se.

Tiff přikývne. „Myslím, že vědomě usiloval o to, aby z něj vyzařovala energie Das Kapital.“

Uvědomil jsem si, že jsem se nechal rozptýlit, a tak schováám telefon. „Dobře. Bylo to poučné, jako vždycky, ale jestli mě omluvíš, musím zjistit, jak to vypadá s naším vánočním sortimentem, protože jestli ho do zítřka nevystavíme...“

„Co ho vystavit v pondělí?“ navrhně Tiff.

„Přijdeme o tržby za první prosincový víkend a to by Jeho královského kreténa naštvalo ještě víc. A protože se Claire povedlo říct mu na plnou pusou, že je Jeho královský kretén, je to dost vysoká úroveň naštvanosti.“

Amdžad, který je někdy užitečný, když se nechová jako obří puntičkář, se na chvíli zamyslí. „Řekl bych, že vzadu máme ještě nějaké věci z loňska. V nouzi bychom je mohli použít.“

„A budou po roce ve studeném skladu ještě v pohodě?“ zeptám se.

Znovu se zamyslí. „Něco z toho by mělo být použitelný.“

„Nemůžeme aspoň počkat na nová světla?“ Tiff si zlehka zatahá za límec černé košile. „Loni jsem jich musela projít přes pět set, abych zjistila, která žárovka je rozbitá.“

„Stromeček by taky mohl být problém,“ podotkne Amdžad. „Loni jsme měli živěj, což mi bylo divný, protože my prodáváme umělý.“

Držel jsem se myšlenky, že to všechno ještě zvládneme. „Dobře. Zkusím kontaktovat dodavatele. Přinejhorším použijeme loňskou výzdobu, než dorazí nová.“

„A co ten stromek?“ zeptá se Tiff, která si zjevně ten chaos užívá víc, než by měla.

„Jsme v nákupní zóně a je prosinec. V okruhu dvaceti minut jízdy autem budou minimálně tři místa, kde ho můžeme koupit.“ Nasadím optimistický tón, protože v ideálním světě bych *nemusel* na poslední chvíli shánět vánoční stromek, pravděpodobně za vlastní peníze, jen abych mohl svému pitomému šéfovi říct, že jsem alespoň včas vystavil vánoční zboží. Ale v ideálním světě by měl Karel Marx lepší vlasy a Vánoce by nebyly jen prázdným oslavováním konzumerismu. Někdy prostě musíte pracovat s tím, co máte.

Vrátím se dovnitř a zavolám distributorovi. Jednou z výhod Jonathana Foresta, který je posedlý organizováním, je to, že máme jen jednoho distributora, se kterým musíme jednat. Nevýhodou toho je, že distributor nemá ve zvyku mluvit s jednotlivými vedoucími poboček, i když by to všem zúčastněným značně usnadnilo práci. Každoročně nechává Jonathan svůj londýnský tým navrhnout vánoční výlohy, vybrat omezený sortiment a pak všechno z jednoho centrálního skladu odeslat do všech tří poboček. A protože máme jen tři obchody, člověk by si myslel, že to bude snadné. Pokud jsem se za posledních pár let vedení showroomu něčemu naučil, tak tomu, že i snadné věci se dají překvapivě lehce pokazit.

„Jak je možné,“ ptám se muže na druhé straně hovoru, „že jste všechno poslali na ostrov Sheppey?“

Chlápek zjevně trochu zahanbeně odpoví: „Nevím, co na to říct. Posíláme hodně domácích potřeb do B&M v Queensborough a Kev z expedice má hrozný písmo, takže...“

„Moment, moment, moment.“ Tohle mu nemůže projít. „Je mi jedno, jak špatné má někdo písmo, ale *Sheffield* a *ostrov Sheppey* vypadají úplně jinak. Už jen proto, že *Sheffield* neobsahuje slovo *ostrov*.“

Chlápek na druhé straně vydá zvuk, který zní jako pokrčení ramen. „My tomu prostě říkáme Sheppey. Nicméně tam jsou teď vaše produkty.“

„A můžeme je dostat zpátky?“

„Jsou na Sheppey.“

„Vím, že jsou na Sheppey. Ale potřebuju, aby byly tady. A potřebuju to co nejdřív.“

Na chvíli se odmlčí. Nezdálo se, že by tu pauzu využil k tomu, aby přemýšlel, jak nejlépe vyhovět mým potřebám jako zákazníkovi.

„Bude to stačit do středy?“

„To je až za týden.“ Opravdu jsem se snažil nezvyšovat hlas. „To vám připadá brzy?“

„No, musíme to naplánovat...“

Byl jsem vychován k tomu, abych se nenechal odbýt. „Nezajímá mě váš rozvrh. Měli jste nám to dodat včera a teď mi říkáte, že mám čekat až do,“ rychle si to spočítám, „osmého. To už bude třetina vánoční sezóny pryč a vy musíte vědět, jak důležité je to pro prodej.“

„Tohle je mimo mou kon...“

„Dobře, dobře,“ nenechám to plavat, „ale na rovinu, chlap chlapovi – je to *opravdu* mimo vaši kontrolu, nebo to je jedna z těch věcí, které byste mohl vyřešit, ale bude to pro vás nepříjemné?“

„Bude to nepříjemný,“ přizná, „a já *nechci* nepříjemnosti.“

Jsem si skoro jistý, že jsem ho dostal. Na rozdíl od Jonathana Foresta vám většina lidí jen tak do očí neřekne, že vám znepríjemňují život, aby si ten svůj usnadnili. „Rozumím, příteli,“ řeknu mu. „Chápu to. Ale tohle byla tak trochu vaše chyba a mě to bude stát hodně, takže by bylo fajn, kdybyste našel nějaký způsob, jak mi pomoci.“

Znovu se odmlčí, ale tentokrát se opravdu zdá, že přemýšlí, jak mi vyjít vstříc. „Dneska večer bych něco mohl zvládnout,“ řekne nakonec. „Ale bude to pozdě.“

„Jak pozdě?“ zeptám se. Jsem si jistý, že odpověď znát nechci.

„Bude to trvat tak šest hodin, takže... v půl devátý v devět?“

To musím vzít. Jinak bych byl nevděčný.

I když to nebyla moje chyba, dát tenhle nepořádek dohromady *bude* moje zodpovědnost. Vyzdobit celý obchod sám je nad mé síly, a to nejen kvůli tomu, že musím být za rozbřesku ve vlaku do pitomého Croydonu.

Vyjdou před obchod, abych si to promyslel. Venku najdu Tiff na neplánované přestávce. Dělá to často, a když jsem ji jednou kvůli tomu konfrontoval, řekla mi, že kdyby kouřila, bylo by společensky zcela přijatelné dát si pauzu. Tím, že tohle chování neuznávám, prý přispívám k normalizaci destruktivních návyků.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se.

„Jo, jsem.“ Opírám se o skleněné dveře a dívám se na šedou oblohu, která byla toho dne snad nejchladnější z celého roku. Ne, nejsem v pohodě. Ale jsem vděčný za svou šálu, která má trochu nemoderní pudrově modrou barvu a kdysi patřila mé mamce. „Jsem v pohodě. Až na to, že jsem zrovna mluvil s dispěčerem a dekorace dorazí až v devět večer a...“

Tiff už se na mě usmívá. „Budeme zdobit?“

„Ne tak docela my,“ vysvětlím jí. „Já přesčasy dělat nemůžu, takže...“

„Miluju zdobení,“ přeruší mě.

„Dobře, ale...“ zkusím znovu.

Už couvá ke dveřím a téměř tančí. „Nechte to na mně, šéfe. Seženu všechny, bude to skvělý. Jen nám objednejte třeba pizzu.“

„Ale...“ řeknu znovu. Jenže už je na schodech do patra a přitom si pobrukuje „*Zdobící párty*“ na melodii, kterou neznám.

V tu chvíli se, ačkoli jsem ateista, začnu modlit, aby to nedopadlo katastrofálně.

Nakonec tady jsme jen Tiff, Claire, Amdžad, Brian a nový nadšenec Chris, který se vždycky přihlásí dobrovolně k čemukoli a neustále mi tvrdí, že za tři roky bude dělat moji práci. Objednal jsem pizzu jako poděkování, že zůstali tak dlouho. Seděli jsme v oddělení, kde se vrací zboží, jedli česnekový chléb a plánovali, jak bude výloha vypadat. No, teoreticky jsme plánovali. Většinu času jsme se dohadovali o tom, jaká pizza je nejlepší.

„Na ananasu na pizze není nic špatného,“ řekne Brian.

„Ale je,“ trvá na svém Tiff. Přesunula se z rozebírání globálních nerovností ke konkrétnější otázce, zda je havajská pizza špatná volba. „Je to jako avokádově zelená koupelna mezi pizzami.“

Amdžad se na ni usměje jako pravý šprt. „Chceš říct, že je v módě to nenávidět, ale vlastně je to v pohodě?“

„Ne, chci říct, že je to objektivně nejhorší pizza.“

Slovo „objektivně“ byste nikdy neměli používat v přítomnosti Amdžada. Jednou jsem ho slyšel říkat, že obloha není objektivně modrá kvůli různým vlnovým délkám. „Není to objektivně nejhorší,“ ohradil se. „Je to subjektivní. Vkus je vždycky *subjektivní*. A pokud chcete mluvit o *objektivních* měřítkách, pak jak avokádově zelené koupelny, tak havajské pizzy patří mezi nejlepší, protože jsou trvale oblíbené a oblíbenost je něco, co se dá změřit.“

„Moje babička má avokádově zelenou koupelnu,“ vložil se do hovoru nový nadšenec Chris. „A je fajn.“

Nový nadšenec Chris ještě úplně nezapadl, takže jeho pokusy o vtipkování často končí tím, že umlčí celou konverzaci. Už se chystám rozjet nové téma, když zaslechneme zvuk příjíždějícího nákladáku. Chris je první na nohou, následuje ho Tiff. My ostatní se vydáme za nimi v rozumnějším tempu, s výjimkou Briana, který si právě potřísnil košili pizzou a teď se jí snaží očistit pomocí jiného kousku oblečení.

Venku jsme se setkali s řidičem kamionu, který se zdál být překvapivě klidný na to, že musel absolvovat šestihodinovou jízdu na poslední chvíli. Možná potřeboval přesčasy. Tým se kolem něj nahnul, aby mu pomohl vyložit všechny pečlivě vybrané a firemně schválené ozdoby. Chris a Amdžad si vzali na starost vánoční stromek, zatímco Brian a Claire zahájili hlubokomyslnou diskuzi o kolekci povlaků na příkrývky s motivem cukrovinek, kterou jsme už nějakou dobu prodávali, ale teď má dostat vlastní výlohu.

„Jen říkám,“ začne Brian, „že ty cukrovinky fakt nemusím.“

„Vážím si tvého cynismu,“ opáčí Claire. „Ale proč?“

„Prostě mi přijdou strašně americký.“

Claire to z nějakého důvodu považuje za zcela rozumné. „To je fér.“

„Počkej,“ řeknu s rukama plnými svátečních sprchových závěsů. „To není vůbec fér. Nemůžeš jen tak říct, že ti něco *přijde americký*, a proto se ti to nelíbí.“

„Můžeš to sakra říct,“ odpoví Claire, které se aspoň daří v téhle diskuzi pokračovat, zatímco stěhuje zboží.

„Opravdu si to nemyslím,“ trvám na svém. Pak se otočím na Amdžada. „Hej, Amdžade, ty na to *musíš* mít nějaký názor.“

Amdžad na mě pohlédne od svého konce stromku. „Mám tady trochu plné ruce práce.“

A taky že má. Pomohl bych mu, ale i já mám plné ruce práce. Navíc pracoval s Chrisem a tomu se těžko s něčím pomáhá,

protože se rád předvádí a zvládá práci dvou lidí najednou. Takže pokračujeme v práci, zatímco Amdžad se už v půlce cesty přes parkoviště zmůže na slova: „Ale cukrové hůlky jsou určitě německé.“

„Neřešíme zase původ Vánoc, že ne?“ ptá se Tiff, která má plné ruce světýlek.

„Řešíme, jestli jsou cukrové hůlky americké,“ vysvětluju.

„Jsou super americké,“ přikývne Tiff. „I když technicky vzato pocházejí z Bavorska ze dvanáctého století nebo tak nějak.“

Amdžad je odhodlán vysvětlit vše do posledního detailu, i když má plné ruce vánočního stromku. „Osmnácté století,“ opraví ji, „a byly bílé, protože v té době nebyly stroje na barvení. A nejsou z Bavorska, ale z Kolína.“

Brian nese v ruce jen malý kartonový stojan. „Co s tím má společného kolínská voda?“ zeptá se zmateně.

„Ne, má na mysli Kolín nad Rýnem,“ vysvětlí Claire a vysype z rukou pět kartonových krabic.

Brian překvapeně pohlédne na narůstající množství kartonů, které teď drží. „Tolik toho nezvládnou, všechno se mi to rozpadne.“

Claire, která málokdy snáší nesmysly, ho sjede pohledem. „Ne, jsou všechny dohromady, je to v pohodě. Prostě je vezmi dovnitř.“

Abychom všechno dostali dovnitř, musíme udělat alespoň tři cesty tam a zpět. Většina zaměstnanců se musí vrátit ještě jednou a nový nadšenec Chris, který neustále opakuje, že „už toho moc nezbyvá“ a že „na tom dělá“, musí jít ještě dvakrát. Kolem půl jedenácté se Amdžad a Brian vydávají domů, což je pochopitelné, protože toho udělali víc než dost. Claire se na to za chvíli vykašle, protože si uvědomí, že to mám pod kontrolou, a i když je druhá ve velení a zítra mě zastupuje, nemám důvod si stěžovat. Tiff zůstává až do půlnoci a připravuje výlohy.

Tiff je zvláštní osoba, protože v devadesáti devíti procentech případů na všechno kašle tak, že bych jí chtěl dát k ježíškovi mucosolvan. V jednom procentu případů ji ale něco zaujme a stane se z ní hotový zázrak. A upřímně řečeno, jsem rád, že tu je, protože bez ní bych v žádném případě nedokázal vyzdobit vánoční showroom. Prostě bych nalepil kousek krepového papíru na čelo postele a řekl, že je hotovo. Ona se ale vyřádila se světýlky a malými nalepovacími sněhovými vločkami. Když jsem odcházel s ní a novým nadšencem Chrisem, který vždy odchází poslední, protože je nový a nadšený, na chvíli jsme se ohlédli. Vypadalo to jako v pohádce. Možná jsem jen trouba, ale v tu chvíli, kdy stojím prvního prosince venku v průmyslovém parku a zírám na obchod s koupelnami, který kadeřnický učeň, pardon, kadeřnický a kosmetický učeň, upravil tak, že vypadá jako pohádkové království, jsem na nás skoro pyšný. Ano, rozpočet jsme trochu překročili a tržby poklesly, ale podle velmi specifických standardů velkoobchodních prodejců postelí a koupelen jsme odvedli dobrou práci. Máme dobrý tým.

Ne, беру zpět. Máme skvělý tým. I když Tiff někdy není přesně tam, kde má být, a i když Brianovi občas upadne záchodové prkénko a i když je nový nadšenec Chris momentálně o něco nadšenější než užitečný, pořád jsme... pořád jsme sheffieldská pobočka. A to si od Jonathana Foresta nikdo z nás nenechá vzít.

Třetí

kapitola

Zmínil jsem se už, že Jonathan Forest je kretén? Pokud ne, tak je. Je to ten typ kreténa, který vám ve čtvrtek odpoledne řekne, abyste v pátek v osm hodin dorazili do Londýna na kobereček. A nechápejte mě špatně, já jsem ranní ptáče. Ale nejsem člověk, který vstává ve čtyři ráno. Což odpovídá tomu, v kolik jsem musel vstávat, abych byl v pět ve vlaku a následně tam, kde jsem teď, v sedm čtyřicet devět. A to znamená, že stojím před kanceláří Jonathana Foresta v obleku, který jsem měl na pohřbu své babičky, a čekám, až mě pustí dovnitř, což, jak ho znám, bude v osm.

Přesně v osm mě pozve dovnitř.

Jeho kancelář se nachází ve druhém patře pobočky Splashes & Snuggles v Croydonu, takže to vypadá, že se až moc snaží vypadat jako střešní byt. Když přimhouřím oči, skoro si dokážu představit, že jsem v nějakém luxusním mrakodrapu ve městě, a ne v obchodním centru mezi restaurací Nando's a obchodem DFS. Nachází se tu malý šestimístný konferenční stůl a pohovka, která vypadá, že se na ní víc spí, než sedí. A je tu psací stůl. Víc zabordelařený, než bych čekal. Má tu rámeček s fotku otočenou směrem ode mě a opotřebený hrnek na kafe, na kterém se zvenku bílou barvou na modrém podkladu stále dokola opakuje věta: *My jsme hoši z Sheffiel-du, že jo?* Za stolem sedí Jonathan Forest a pozoruje mě.

Myslím, že mě chce zastrašit, ale já mu to nehodlám dopřát. Chvilí se na mě jen dívá těma svýma tmavýma intenzivníma očima, a když pochopí, že se z něho nepočurám strachy, konečně mě vyzve, abych se posadil.

„Je mi líto, že to došlo tak daleko, Same,“ řekne. Tentokrát mi alespoň neřekne Samvěde.

„Nemůže vám to být až tak líto,“ řeknu mu, „jinak byste to neudělal.“

„Je mi líto, že to došlo takhle daleko,“ zopakuje, „ale Splashes & Snuggles je byznys.“

Když to řekne nahlas, je pro mě celkem těžké nevysmát se mu do obličeje. Myslím, že s člověkem, který nazývá Splashes & Snuggles svým byznysem a nevidí na tom nic vtipného, je zjevně něco v nepořádku. „Já vím, že je to byznys, Jonathan, ale je to byznys, který vydělává slušné peníze, a tak moc nechápu, proč děláte tak obrovské drama kvůli pár položkám v tabulce.“

Jonathan Forest se opře a znovu se na mě podívá. Za jiných okolností, jako kdyby třeba nebyl můj šéf a nepřinutil mě přejet celou zemi v pátek ráno, by vypadal tak nějak sexy. Něco na jeho zachmuřeném, rozzlobeném obličeji a neposlušném bílém pramínku v jeho jinak pečlivě upravených vlasech vás nutí chtít, aby vám něco provedl. Nebo abyste mu něco provedli vy, abyste zjistili, jestli ho přimějete, aby se uklidnil. „Myslím si, že fakt, že to, že tě tvůj šéf požádá o setkání, kde proberete tvůj výkon, považuješ za,“ udělá skutečné podělané uvozovky ve vzduchu, „*obrovské drama*, je možná přesně to, co je špatně ve tvém stylu řízení.“

Nemluvíme spolu ani pět minut a už mu chci strčit tužku do nosu. „Na mém stylu řízení není nic špatného. Zeptejte se kohokoli z mého týmu.“

„Pokud nikdo z tvého týmu nemá problém s tvým stylem managementu, tak to je problém.“

Nedává to smysl. Neoblíbenost není způsob, jak dosáhnout výsledků. On je toho důkazem. „V čem je to problém? To je moje práce.“

A teď se štípe do kořene nosu, jako by byl zklamán, že jsem si neudělal domácí úkol ze zeměpisu. „Samvěde...“

„Neříkejte mi Samvěde.“

„Nepřerušuj mě. Zkusil jsem to s tebou,“ udělá malou pauzu, „... *Same*, protože jsem si myslel, že máš potenciál. Ale začínám mít podezření, že nechápeš, co tahle role vyžaduje.“

„Zní to, jako byste chtěl, abych se k zaměstnancům choval hrozně.“

„Chci, abys prioritizoval cíle.“

„Já prioritizuji cíle,“ řeknu mu. „Jen jim nedávám přednost před lidmi.“

Výraz jeho tváře ve mně vyvolává chuť strčit mu do nosu mnohem víc než tužku a mnohem dál než jen do nosu. Je to výraz, který máte, když se vám nové štěně vykadí na podlahu a vy se na něj nemůžete zlobit, protože víte, že si nemůže pomoci. „Platím ti já, ne lidi.“

Je opravdu lákavé poukázat na to, že právě řekl, že není člověk. Ale já si mám zachránit práci, ne ji zničit. „No, nechci učit orla létat, ale obchod vedou lidi. Obchod vydělává peníze a z těch peněz se platí mně. Takže to svým způsobem dělají.“

„A v tuto chvíli mě tito lidé stojí víc než na kterékoli jiné pobočce. Vynášejí méně než na kterékoli jiné pobočce a...“ Podívá se na monitor a já na okamžik v jeho pohledu něco zahlédnu. Něco skoro jako starostlivost. Jenže jde výslovně o peníze. „Je to znepokojující, *Same*. Velmi znepokojivé.“

Jde to nějak hůř, než jsem čekal. Na pohovoru mi to šlo dobře, ale pak jsem nebyl moc zainteresovaný, což mi usnadnilo říkat ty správné věci. Zeptal se: *Jaká je tvá největší slabina?* Já odpověděl nějakou blbost, jako: *No, jsem moc zaměstřený na poskytování kvalitních služeb zákazníkům v oblasti postelí a koupelňových potřeb.* A nějak to vyšlo. Teď, když

kývnu nebo se usměju v nevhodnou chvíli, budu muset vyrazit zpátky do Sheffieldu a říct týmu, že všem snížím platy, protože tenhle hajzl si chce koupit něco dalšího. „Podívejte,“ řeknu mu, „chápu, kam míříte, opravdu to chápu, ale nemyslíte si, že firma má vůči svým zaměstnancům nějaké povinnosti? Opravdu stojí za to dělat někomu život horší, než by musel být, jen proto, abychom do konce čtvrtletí prodali pár peřin navíc?“

To není to, co chce slyšet. A to proto, že chce slyšet: *Máte ve všem pravdu, vrátím se domů a začnu vyhazovat lidi.* „Jejich životy budou ještě mizernější, když budu muset pobočku úplně zavřít.“

„Ale to nebudete muset, že ne?“ Teď už pokouším štěstí. Moje máma říkávala, že Irům štěstí přeje, a já opravdu doufám, že nepřeskočilo jednu generaci. „Možná se tak rozhodnete, ale když už, tak byste měl být aspoň upřímný.“

A možná, jen možná, že mu to dojde. Jen ne nutně v dobrém slova smyslu. Kdyby měl brýle, posunul by si je na nose, ale nemá, takže jen stáhne obočí a zamračí se na mě. „Určitě si myslíš, že jsem extrémně sobecký člověk, Same. Určitě si myslíš, že se tě jen snažím přimět, abys z lidí vyždímal víc peněz, abych... abych...“

„Abyste si mohl koupit další ferrari?“ zkusím to a doufám, že rozkošná liverpoolská drzost bude mou cestou ke spáse.

„Přesně.“ Nechá slovo *přesně* dlouho viset, než pokračuje. „Ale Splashes & Snuggles,“ kvůli vážnosti kontextu je ještě těžší se tomu jménu nesmát, ale musím to zvládnout, „je malá ryba ve velkém rybníku. Snažíme se zároveň konkurovat jak Dreams, tak i Wickes. A Bensons for Beds. A všem místním prodejcům. Dokonce i Morrisons prodává bytový textil.“

„Morrisons neprodává postele,“ připomenu mu.

„Prodávají polštáře a přehozy.“ Není úplně klidný, ale nevydává ani polovinu šéfovské energie jako před chvílí. „Přece nezkrachujete kvůli tomu, že Morrisons prodá pár polštářů.“

„Toho jsem si vědom. Stejně jako jsem si vědom toho, že nezkrachujeme kvůli tomu, že sheffieldská pobočka odepíše,“ Jonathan začne listovat zřejmě zlověstně dlouhým dokumentem, „čtrnáctitryskovou vířivou vanu s dvojitým zakončením a LED osvětlením v hodnotě tisíc pět set devadesát devět liber kvůli *nehodě při rozbalování*.“

To byl kód pro: *Brian přes ni nacouval dodávkou*.

„Nebo dvaadvaceti anatomickým polštářům od značky TheraPur v ceně pětaosmdesáti liber za kus kvůli *nehodě ve skladu*.“

To byl opět Brian. A tohle mi nikdy nedokázal vysvětlit a já se ho nakonec přestal ptát.

„Pak je tu fakt, že si jeden z vašich zaměstnanců vzal za posledních dvanáct měsíců osmnáct dní nemocenské nebo osobního volna.“

„Je mladá a chodí na kurz.“

Teď se Jonathanovi opět vrátila aura majitele firmy a mně se svým způsobem ulevilo. „A *platím* jí za to, že je mladá a chodí na kurz, nebo jí *platím* za to, že prodává postele a koupelny?“

„Platíte jí za to, že prodává postele a koupelny,“ přiznávám a mírně se mi nelíbí, ne, hodně se mi nelíbí, že mě Jonathan Forrest dokáže přimět, abych se cítil jako nezbedný školák. „Ale...“

„Ale co?“

Vlastně nemám žádné ale. „Nemohl jste mi to všechno říct po telefonu?“

„Mohl,“ přikývne. „Ale myslel jsem, že to bude lepší z očí do očí.“

Doprčic. On mě chce vyhodit, že jo? „Doprčic, vy mě chcete vyhodit, že jo?“

„Mým ideálním závěrem je,“ vstane od stolu a přejde k oknu, „že si udržíte svou práci, ale budete akceptovat, že musíte zvýšit efektivitu své pobočky.“ Teď se na mě nedívá, stojí s rukama za zády a dívá se ven, jako by byl nějaký král, který si prohlíží své panství. Což by bylo mnohem působivější,

kdybychom se nacházeli v mrakodrapu s výhledem na Manhattan, a ne v prodejně postelí a koupelen s výhledem na parkoviště a jeden ze skladů, kde se prodává recyklované dřevo na váhu.

„Neříkám, že bychom nemohli být efektivnější.“ Začínám mít pocit, že mě ten bastard zatlačil do kouta. „Jen říkám, že jediný způsob, jak to zefektivnit, je udělat z toho mnohem horší místo pro práci.“

Stále stojí jako císař. „To není můj problém.“

Ach jo. „Tak co po mně vlastně chcete? Protože jediné, co slyším, je *buď lepší*, a jestli dovolíte, tak to není moc efektivní management.“

„Zaprvé,“ otočí se od okna, jako když se otočila bájná Medúza, „vadí mi, že to říkáš. Zadruhé, zkontroloval jsem čísla a musíš udělat přesně tohle: musíš přimět svůj tým, aby prodával víc záruk, vyměnit své nejméně výkonné prodejce, přestat povolovat zaměstnancům placeným hodinovou mzdou, aby si dělali přestávky během své pracovní doby, zavést firemní politiku týkající se nemocenské a napravit to, co způsobuje, že přicházíš o poměrně hodně zboží. Jakmile bude toto všechno zajištěné, můžeme se bavit dál.“

„Takže mám být kretén,“ řeknu mu.

K mému údivu se Jonathan Forest téměř usměje. „Pořádný královský kretén, chceš-li to tak nazvat. Tak se řídí obchod.“

Nesouhlasím, ale není na to čas. „Můj nejhorší prodejce,“ řeknu mu místo toho, „se musí starat o starou babičku.“

„To já také.“

„To jo, ale vy jste zatracený milionář.“

„Moje osobní finance vás nemusí vůbec zajímat. Žijeme v nejisté ekonomické době.“

Myslím, že se asi uchechtnu. „A vy se bojíte, že vaše extrémně lukrativní impérium v oblasti postelí a koupelen přes noc zmizí a vy budete na ulici vystupovat s písničkami od Eda Sheerana?“

Ačkoli to nečekám, znovu ho to vyvede z míry. Na okamžik zaváhá. Jako bych příliš silně fouknul do svíčky. „Staly se horší věci.“

„Ne lidem, jako jste vy.“

Jonathan přimhouří oči. „Měl by ses zamyslet nad tím, jak mluvíš se svým šéfem.“

„Proč? Už teď mi vyhrožujete vyhazovem a nevím, jak mi to, že si budu před vámi hlídat svůj slovník, pomůže prodat víc matrací CoolTouch.“

Vzhledem k tomu, že se kvůli tomuhle všemu postavil, nemůže si znovu sednout, a tak se jen tak pohupuje. „Možná. Ale pokud jsi ke mně takhle neukázněný, naznačuje to, že jsi nechal svůj tým, aby byl neukázněný k tobě, což by vysvětlovalo... no, upřímně řečeno, docela dost tvých problémů. Přínejmenším to vysvětluje, proč nemají tví zaměstnanci motivaci plnit své cíle.“

Když jsem tuhle práci dostal, Jonathan mě poslal na krátké školení, protože jsem neměl zkušenosti s řízením. Tam se hodně mluvilo o vnitřní a vnější motivaci. Z těch tří dnů v konferenční místnosti v Burnley jsem si odnesl, že *vnitřně* motivovaní prodejci jsou hajzlové, kteří by prodali i vlastní babičku někomu, kdo už vlastní babičku má, jen pro potěšení, a *vnějškově* motivovaní prodejci nebudou schopni uživit své děti, pokud nevydělají na provizích. Nechtěl jsem si najmout první typ ani zneužívat ten druhý, a tak jsem nakonec skončil s Brianem. „Co kdybyste,“ zkusím, „mi dal rok na to, abych zvýšil čísla, a když můj způsob nebude fungovat, promluvíme si o náhradě zaměstnanců?“

Začnu rokem, protože očekávám, že na mě zkusí tři měsíce, abychom si mohli potřást rukou, až mi nabídne šest.

To se ale nestane. „Na to už je příliš pozdě.“

Nepovídejte. Ale to mu neřeknu. Dostalo se to do bodu, kdy pokoušení štěstí překračuje hranici, kdy se z vás stává blbec. „Je mi líto, že to tak vnímáte.“

„Bude to takhle.“ Mluví, jako by se chtěl ujmout vedení, což by bylo pravděpodobně mnohem přitažlivější, kdyby se mi tím nechystal zničit život. „Dneska mě budeš tady na pobočce stínovat, abys viděl, jak to vedu. Zítra se vrátíš do Sheffieldu, kde začneš provádět okamžité změny včetně výměny nedostatečně výkonných zaměstnanců. Rozumíš?“

Rozumím. Nelíbí se mi, že tomu tak je, ale chápu to.

Stínuju Jonathana Foresta až do oběda. Od jeho ranní porady (tady je nové zboží, prodejte ho a jděte do prdele) až po jeho občůzky po odděleních obchodu, kde vyčmuhává nedostatečně se lopotící pracovníky jako nějaký druh dravého zvířete, které se živí flákáním. Není to jediná věc, kvůli které působí jako vlkodlak. Kvůli svému hustému obočí a permanentnímu zamračenému výrazu vypadá, jako by se mohl každou chvíli zhroutit, pak by mu narostly drápy a začal vám rvát kůži. Nebo možná jen vaše oblečení, pokud je spíš jako ten typ vlkodlaka z těch knížek, o kterých Claire říká, že je čte jen z legrace.

Nakonec si uděláme přestávku na oběd. Nenabídne mi, že by mě někam vzal nebo mi něco ukázal, nejspíš proto, že je to *technicky* vzato stále disciplinární schůzka, a i když mi má pomáhat učit se a rozvíjet se jako manažer, zřejmě si myslí, že nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je neustále mi nenápadně připomínat, že jsem šmejdl.

Vzhledem k tomu, že centrální pobočka sídlí v Croydonu, nachází se v o něco hezčím obchodním komplexu než naše domovská prodejna na severu. Není to opravdové nákupní centrum jako Meadowhall v Sheffieldu nebo Liverpool ONE u nás doma a rozhodně to není „obchoďák“ v americkém stylu, ale mají společné parkoviště s kinem Vue a o kousek dál je PizzaExpress, takže ve srovnání s naší pobočkou je to prakticky na Champs-Élysées. Na pizzu ale nemám zrovna náladu, a tak se odplížím vedle a zajdu si sám do Nando's. Ne že bych měl v Sheffieldu nějaké kamarády.

Ke stolu mě uvede milá slečna jménem Rita, která se mě ptá, jestli už jsem v Nando's někdy byl, a vysvětluje mi jídelní lístek, i když říkám, že tady nejsem poprvé. Jakmile se usadím, vytáhnu telefon a pomocí aplikace si objednám Fino Pittu s omáčkou Churrasco a vařenou kukuřicí. Na fast foodech je totiž něco, co vás nutí dát si vařenou kukuřici, stejně jako si o Vánocích musíte dopřát cukroví. Zatímco čekám na jídlo, zavolám Claire, abych nevypadal jako osamělý pitomec.

„Všechno je v pohodě,“ řekne okamžitě. Až moc rychle. Příliš rychle.

„Ale tak to není, že jo?“

„Z větší části je všechno v pohodě.“

„Dobře.“ Sevřu mobil, abych nehulákal přes celé Nando's. „Co udělal Brian tentokrát?“

Claire vydá zvuk. Zvuk, který vydává, jen když mluví o Briani. „No, znáš náš alarm?“

„Jo, znám náš alarm.“

„Znáš kód k alarmu?“

„Znám. Hádám, že Brian ho neznal.“

„Ne.“

Začínám litovat, že jsem si neobjednal předkrm. „Je to 1234. Jak to, že zapomněl 1234?“

„Říká, že zpanikařil. Časovač byl zřejmě příliš velký stres.“

„Řekni mi, že nemusela přijet policie.“

„Musela.“

Opravdu jsem si měl ten předkrm objednat. „Řekni mi, že nás nevyřadili.“

„Vyřadili. Říkali, že je to tenhle měsíc už potřetí a že nemůžou dál reagovat na lehkovážné telefonáty ze skladu postelí a koupelen.“

„My nejsme sklad, my jsme velkoobchod.“

„Kupodivu to nepovažovali za důležitý detail. Jde o to, že na naše popluchy budou reagovat až za šest týdnů.“

Vzhledem k tomu, jak ráda Claire křičí přes celou prodejnu, mě přepadne záchvěv paniky. „Neřvi tak, nebo nás vykradou.“

„Neboj se, jsem v kanceláři za zavřenými dveřmi.“

To mě znepokojuje ještě víc. Což nejspíš nevypovídá nic dobrého o mé důvěře v tým. „Jsi si jistá, že bys neměla být venku a dohlížet?“

„To je v pohodě, Amdžad na Briana dohlíží. Tiff a nového nadšence Chrise jsem přidělila do různých oddělení, takže na něj nemá špatný vliv. Jak to jde s Jeho královským kretenem?“

„Pořád se mu nelíbí, že mu tak říkáš.“

Vydá ze sebe zamyšlený zvuk. „Vsadím se, že líbí. Muži jako on v hloubi duše milují, když si myslí, že je ostatní nenávidí. Pletou si to se získáváním výsledků.“

Dorazí mi pita a já si uvědomím, že jsem si k ní zapomněl objednat pití. „Asi bych vás nemohl požádat o kolu, že?“ zeptám se chlápka, který mi pitu přináší.

„Omlouvám se, ale musíte použít aplikaci nebo jít k pokladně.“

Podívám se na frontu u pokladny. Teď už se to mnohem víc blíží tlačenci, takže shodím hovor s Claire a objednávám si v aplikaci. Jsem příliš mladý na to, abych říkal věci jako *a tomuhle říkají pokrok*, ale tohle mi jako pokrok nepřipadá.

„Haló?“ Claire napůl křičí z druhého konce mobilu. „Jsi tam ještě?“

„Promiň, přišlo mi kuře.“

„Aha, ty jsi v Nando's?“

„Jak to víš?“

„KFC nedělá obsluhu u stolu. Vzpomněla jsem si, že vedle pobočky v Croydonu je Nando's a v minulém životě jsem byla Sherlock Holmes. Jak to šlo s Forestem?“

„Špatně.“

„Díky. Velmi pochopitelné.“

Zakousnu se do své Fino Pitty s omáčkou Churrasco. „No, nechci vyvolávat paniku, ale možná naznačil, že nás zavře, pokud nezvýšíme svůj výkon.“

„Cože to?“ zeptá se Claire, znatelně vyděšená. „To... to nedává smysl.“

„Myslím, že jen hraje tvrdě, ale...“

„Jsem si jistá, že ten chlap má tvrdý *jenom* koule.“

„Mohla bys přestat mluvit o koulích Jonathana Foresta, když se snažím jíst?“

Claire vzápětí začne namítat. „Blafuje. Musí blafovat.“

„Cože, ten člověk, o kterém jsi právě řekla, že trpí vzácným onemocněním, které způsobuje tvrdnutí koulí?“

„Do prdele,“ zakleje na mě do telefonu. „Do prdele, do prdele, do prdele, do prdele, do prdele. Musíš něco udělat.“

Jde jí to fakt skvěle. Vztek se proměnil ihned ve vyjednávání. „Já přece něco *dělám*. Dneska ho budu stínovat, a až se vrátím, tak...“

„Ne, tak to nemyslím. Musíš udělat něco pořádného. Hned teď, protože jestli je naší jedinou nadějí, že budeme výkonnější v práci, tak jsme mega, mega v háji.“

„Takže co mám podle tebe udělat? Požádat ho, aby mi ukázal skladiště, a pak ho praštit po hlavě záchodovým prkénkem?“

„Jo.“

„Ne.“

„Dobře, tak asi ne.“ Slyším, jak vydechuje. „Sakra. Do prdele, do prdele, do prdele, do prdele.“

Vítej v depresi. „Já vím. Je to na hovno, ale my to zvládneme.“

„Fakt bychom se měli vrátit k vyhazovu Briana.“

„Brian se musí starat o svou babičku. Kromě toho, když jsme spolu mluvili, Jonathan mi dal jasně najevo, že s Briannem to nekončí.“ Bod po bodu jí vysvětlím podrobnosti plánu „vykašli se na své zaměstnance pro pár kaček navíc“.

„Jasně.“ Claire je dlouho zticha. „Jen tak pro zajímavost, kdo je podle Jonathanových čísel náš druhý nejhorší zaměstnanec?“

„Tiff.“

Znovu je zticha. „Abych byla upřímná, má dost blbou pracovní morálku.“

Nějaký divný, nejspíš mírně sexistický instinkt mě nutí ji bránit, jako by to byla moje sestra nebo tak něco. „Není tak špatná.“

Z druhé strany telefonu slyším, jak se Claire přesouvá přes kancelář k oknu. „Právě teď je na parkovišti a kope do listí.“

„Je lepší, když personál podává stoprocentní výkon v osmdesáti procentech případů než sedmdesátiprocentní výkon ve sto procentech případů,“ řeknu a nejsem si úplně jistý, jestli to matematicky sedí.

I kdyby ano, Claire si to nenechá líbit. „Tiff dává čtyřicet procent ve čtyřiceti procentech případů a asi v jednom procentu případů dává deset milionů procent. Což je sice milé, ale ne nutně to, co potřebujeme.“

„Claire.“ Nejsem zrovna nepřijemný, ale v hlase mi zazní podráždění. „Máme být tým. Na čí straně jsi ty?“

„Na naší, samozřejmě.“ Zní rezignovaně. „Hádám, že bys měl vzít to záchodový prkýnko a jednu mu vrazit.“

„To moc nepomáhá.“

„Dobře, ale potřebujeme plán. A jestli Briana nevyhodíš, bude to asi muset být plán drastický.“

„Jak jako?“ zeptám se.

A je zase ticho. „Předstírat infarkt? Nemůže po tobě chtít, abys vyhodil lidi, když jsi v nemocnici.“

„Máš pravdu. Přinutil by tě, abys je vyhodila ty.“

„Přelstít ho, aby tě sexuálně obtěžoval?“

Málem mi zaskočí. „Zaprvé, jak? Zadruhé, ne. Zatřetí, myslím, že je to neuctivé vůči skutečným obětem.“